

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi M. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa M.S.

przeciwko Gminie L.- Zarządowi Gospodarki Mieszkaniowej w L.

o ustalenie bezskuteczności wypowiedzenia umowy najmu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2021 r.,

1) odrzuca skargę,

2) zasądza od M. S. na rzecz przeciwnika skarżącego koszty postępowania przed Sądem Najwyższym w tej sprawie w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w L. ustalił, że wypowiedzenie najmu komunalnego lokalu mieszkalnego położonego w L. przy ul. (...), dokonane przez pozwaną Gminę L. w stosunku do powoda M. S. jest bezskuteczne. Po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej, Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 28 listopada 2018 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo M. S. Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności tego wyroku z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym wskazanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest niezgodność z prawem prawomocnych wyroków sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U. z 2012, poz. 1104).

Stosownie do art. 424⁵ k.p.c., skarga powinna zawierać:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części;
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie;
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny;
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy;
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi;
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Do skargi - oprócz jej odpisów dla doręczenia ich

uczestniczącym w sprawie osobom - dołącza się dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego.

Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, skarga musi spełniać wysokie wymagania formalne, które podzielić należy na wymogi stawiane pismu procesowemu (art. 424⁵ § 2 k.p.c.), których ewentualne wadliwości podlegają naprawieniu oraz wymogi konstrukcyjne skargi (art. 424⁵ § 1 k.p.c.), których braki nie podlegają sanacji, lecz powodują obligatoryjne odrzucenie skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Przedstawiona skarga nie spełnia wymogu konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 punkt 4 k.p.c., albowiem skarżący nie uprawdopodobnił wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uprawdopodobnienie szkody polega na wskazaniu - w formie wyodrębnionego wyводу zawartego w skardze- jej postaci i rozmiaru, czasu jej powstania, związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku a wydaniem wyroku objętego skargą o stwierdzenie, a także powołanie faktów i dowodów uprawdopodobniających twierdzenie o szkodzie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BP 15/09, niepubl., z dnia 19 listopada 2010 r., III CNP 44/10, niepubl., z dnia 11 grudnia 2012 r., V CNP 19/12, niepubl. oraz z dnia 6 grudnia 2012 r., I CNP 27/12, niepubl.).

W przedstawionej skardze lakonicznie wskazano w jednym zdaniu, że prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w L. pozbawia skarżącego stałego miejsca zamieszkania, powoduje, że staje się on osobą bezdomną, zaś zły stan zdrowia i podeszły wiek nie mogą stanowić negatywnych przesłanek do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu komunalnym, zajmowanym przez 60 lat. Tymczasem z wiążących Sąd Najwyższy okoliczności stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego wynika, że Gmina L. jako właściciel lokalu mieszkalnego o powierzchni 94 m² położonego w Legnicy przy ul. (...), wypowiedziała skarżącemu umowę najmu tego lokalu z zachowaniem sześciomiesięcznego terminu wypowiedzenia na podstawie art. 11 ust. 3 punkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym

zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r., poz. 611) ze względu na niezamieszkiwanie najemcy M. S. w tym mieszkaniu przez okres dłuższy niż 12 miesięcy. Z ustaleń faktycznych wynika bowiem, że skarżący, urodzony w dniu 16 listopada 1916 r., ze względu na podeszły wiek i stan zdrowia nie jest zdolny do samodzielnej egzystencji, stąd od wielu lat faktycznie nie mieszka w przedmiotowym lokalu, lecz w W. u swojej córki będącej lekarzem i sprawującej nad nim bezpośrednią opiekę. Skarżący nie uprawdopodobnił zatem szkody wyrządzonej przez wydanie kwestionowanego wyroku, co oznacza niespełnienie wymagania konstrukcyjnego zawartego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i w konsekwencji prowadzi do odrzucenia skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania na rzecz przeciwnika skarżącego, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem orzeczono na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 i art. 99 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).